

[Kulturministeren]

ende i en vedtagelse af forslaget. Jeg lyttede mig frem til, at faktisk alle ordførere på nær én var positivt indstillet over for en række af lovforslagets elementer.

Jeg er også opmærksom på, at visse ordførere, specielt for Socialdemokratiet og SF, har betæneligheder ved den omprioritering og omfordeling, som finder sted inden for det samlede statslige teaterbudget.

Inden jeg giver nogle konkrete kommentarer til de enkelte ordførere, er der et par almene betragtninger, jeg gerne vil gøre gældende.

Jeg kunne tage udgangspunkt i det, som fru Ingerlise Koefoed sagde. Overvejelserne omkring en ny teaterlov blev indledt allerede i 1979, men fik altså først virkning i 1989, men jeg må så notere som minister på området, at det ikke er mig, der i større grad har forsinket processen, idet jeg inden for mindre end et halvt år, tror jeg rolig jeg kan sige, har fremsat et forslag til Folketinget. Jeg kan såmænd også godt sige, at forslaget ville være fremkommet tidligere, hvis man i det storkøbenhavnske område i forbindelse med Den Storkøbenhavnske Landsdelsscene havde kunnet fremsætte et brugbart forslag, og meget gerne et forslag, der var enighed om, men det er jo ikke lykkedes.

Men nu ligger der altså et forslag, som bl.a. bygger på teaterlovrevisionsudvalgets betænkning. Forslaget bygger på den og på de synspunkter, som kom til udtryk i den teaterkonference, som vi i Kulturministeriet afholdt i november.

Ved den lejlighed sagde jeg til de mange repræsentanter for teaterlivet og for de kommunale og amtskommunale organisationer, at udgangspunktet ville være en uændret statslig ramme. Jeg var meget lydhør over for, hvordan man inden for denne ramme kunne indbygge nye elementer, som mange lagde vægt på kom med, og som jo i dag også er fremhævet som noget positivt i forslaget.

Desværre må jeg jo erkende, at der på den pågældende konference ingen tilkendegivelser, ingen forslag kom til, hvordan man inden for den givne ramme kunne lave en forbedret teaterlov, altså gå i gang med forslag til omprioriteringer. Der er heller ikke siden kommet nogen forslag. Det har selvfølgelig været en vanskelighed i forhold til teaterverdenen, og jeg har såmænd også i stille stunder ærgret mig lidt over det, men har så selv måttet gå i gang med et udkast, og nu ligger forslaget her.

Der er i lovforslaget lagt afgørende vægt på, at der sker en større geografisk spredning af teatertilbudene, og der er søgt en sikring af, at der er et væsentligt udbud af teater for børn og unge. Der er sikret en forbedring og udbygning af uddannelserne, og herudover er der en række andre forbedringer som nævnt af en række ordførere: Det Rejsende Landsteater i dets nye konstruktion med også et danse-teater, et børneteater, som er styrket, og amatørteatrene, hvor amatørerne har fået forbedrede vilkår.

Det, som er interessant i den debat, der er om omprioritering, er, at af de midler, der i dag stilles til rådighed for den samlede teatervirksomhed, nemlig 440 mio. kr., går 80 pct. af det statslige tilskud til de fire landsdelssceneområder: København, Århus, Ålborg og Odense. Det må give anledning til overvejelser hos alle, synes jeg, ud fra det centrale synspunkt, at den statslige overvejelse må sikre, at de statslige midler bliver rimeligt geografisk fordelt. Det sker ingenlunde.

Man skal også huske, når man er kritisk over for denne del af forslaget, at der jo i virkeligheden kun er tale om, at vi flytter ca. 7 mio. kr. fra disse landsdelssceneområder. Kun ca. 7 mio. kr. flyttes for dog at få påbegyndt en udvikling, der kan sikre en bedre geografisk spredning af teatertilbudene. Om det vil lykkes, afhænger dels af lovforslagets vedtagelse, men dels også af, i hvilken udstrækning man ude omkring lokalt vil engagere sig i en sådan udvikling. Det håber og tror jeg vil ske.

Jeg mener ikke, som det er udtrykt af så mange – måske mindre her i dag, men i høj grad i debatten i dagspressen – at der skulle være tale om en katastrofe for dansk teater. Det er proportionsforvrængning af dimensioner, og jeg synes også, det er at vise foragt for de mennesker, der nu engang har valgt at bo uden for landsdelsscenebyområderne. Så det er altså med velberåd hu, vi har forsøgt at sikre en bedre geografisk spredning af de statslige midler.

Til de enkelte ordførere vil jeg først sige til fru Hanne Andersen fra Socialdemokratiet – som jo var optaget af en række positive elementer – at det håber jeg kan føre til, at vi kan finde en fælles holdning til forslaget, når det endeligt skal vedtages.

Men fru Hanne Andersen havde også dels nogle spørgsmål og dels nogle kritiske bemærkninger. For det første er det jo også fru Hanne